

Politisk HORIZONT

25. årgang | nr. 2 | 2020

POLITIKER I HVID KITTEL

LINE TACKLER CORONAEN PÅ RIGSHOSPITALET OG I REGIONSRÅDET

SIDE 6

- DEBAT: HVORFOR ER DANMARKS ØKONOMI RUSTET TIL KRISEN?** SIDE 10
- EPIDEMIEN, DER FORSVANDT UD AF SAMFUNDETS HUKOMMELSE** SIDE 12
- VARSEL: ÅRETS LANDSRÅD BLIVER FLYTTET TIL D. 26. SEPTEMBER** SIDE 14
- FLEMMING OG FLEMMING FIK FEMERN-FORBINDELSEN FÆRDIG** SIDE 16

Politisk HORIZONT

Ansvarshavende redaktør: Søren Vandsø

Redaktør: Anders Egedal

I redaktionen: Filip Lauritzen, Jens Holmberg,
Cecilie Friis, Eric Bonde, Frederik Bloch Münster, Louise Hald
Kock, Ulricha Ferdinandsen Bodenhoff og Mads Piil Clausen

Fotograf: Benjamin Rugholm

Layout: Degn Grafisk

Tryk: Degn Grafisk

ISSN
1395-9778

EUROPA
hævnnet

Politisk Horisont
Det Konservative Folkeparti
Christiansborg, 1240 København K
ph@konservative.dk

Det Konservative
Folkeparti

For dig og for Danmark

INDHOLD

03 Siden sidst

04 Læringskurven har været stejl de seneste måneder

06 Line tackler coronaen med grøn kasket og hvid kittel

08 Da et virus satte en kæp i det politiske årshjul

10 Debat: Hvorfor er Danmarks økonomi rustet til krisen?

12 Epidemien, der forsvandt ud af samfundets hukommelse

14 Varsel: Årets landsråd bliver flyttet til d. 26. september

16 Flemming og Flemming fik Femern-forbindelsen færdig

18 Fra Aristoteles til Osmani: Klassisk debat holder stadig

20 Naser Khader vil smadre tabuet om forfulgte kristne

22 Partiets grønne ildsjæle har lavet et nyt klimakatalog

24 Den borgerlige smededatter uden fine fornemmelser

26 Sådan lød fem konservative hilsner til H.M. Dronningen

27 Krydsord

Siden sidst

Marcus Knuth er tilbage i militæruniformen. Han er nemlig begyndt på en videreuddannelse for officerer af reserven. På Hærens Officerskole skal Knuth, der bl.a. har været udsendt til Afghanistan, udvikle sine evner inden for **samarbejde og ledelse**. Han fortsætter dog folketingsarbejdet som hidtil, da uddannelsen er på deltid.

Udover at være konservativt byrådsmedlem i Aarhus er **Mette Skautrup** med i en forening, der to lørdage om måneden sørger for mad tilberedt af gæstekokke **til byens hjemløse**. En lørdag i foråret kunne det dog ikke lade sig gøre på grund af corona, så Skautrup hentede selv 80 stjernesud til de sultne medborgere.

Livsstilseksperterne i DR's program '**Kender du typen?**' skulle gætte, hvem der bor i et pænt etplanshus med en praktisk Peugeot og en rød sportsvogn holdende i carporten. Det viste sig at være Høje-Taastrups borgmester, **Michael Ziegler**, der blev gættet af begge eksperter i første hug.

Inden coronaen strammede sit greb om Europa, nåede **Mai Mercado** en tur på bobsældebanelen i den tyske delstat Sachsen. Sammen med Venstres næstformand, Inger Støjberg, gennemførte den konservative gruppeformand banen på bare 44 sekunder og med en topfart på hele **103 kilometer i timen**.

De ældre skal ikke glemmes under corona-krisen. Det mener den konservative rådmand i Odense, **Søren Windell**, så han besluttede sig for at lave fire digitale kabaretshows sammen med lokale revyskuespillere. Selv fungerede Windell som vært og bandt dermed en række **underholdende forestillinger** sammen.

Mathildeprisen er i år gået til **Kirstine Holst**, der er ligestillingsforkæmper og næstformand i Fredericias konservative vælgerforening. Siden 1970 er prisen blevet overrakt til personer på frontlinjen af **kampen for ligestilling**, og Holst modtog hæderen for sin kamp for en ny voldtægtslovgivning, der baserer sig på samtykke.

Foto: John Nielsen

LÆRINGSKURVEN

HAR VÆRET STEJL DE SENESTE MÅNEDER

Uanset om man er politiker, efterskoleelev, børnefamilie, virksomhedsejer, plejehjemsbeboer eller noget derimellem, så lever vi i en tid, som vi vil huske.

For det vi har lært, for vores afsavn og alt det, som vi kunne have gjort anderledes, hvis vi vidste, hvad vi ved nu. Sådan er det med kriser, hvor vi aldrig før har set lignende, og hverken som menneske eller politiker er jeg færdig med at lære og reflektere over corona-krisen.

En af forudsætningerne for læring er evaluering, og når alt dette er overstået, må vi til bunds i beslutningerne, som myndighederne, regeringen og Folketinget har truffet. Ikke fordi vi skal have placeret et politisk ansvar, men fordi vi altid skal kunne gøre det bedre, hvis vi står i en lignende situation igen.

Nogle beslutninger har vi politikere truffet i fællesskab. Andre har været overladt til statsministeren. Heraf er jeg enige i de fleste og uenige i andre. Sådan er det. Både fordi statsministeren og jeg repræsenterer forskellige partier, og fordi vi er forskellige mennesker, men langt størstedelen af beslutningerne har jeg været

enig i, eftersom de blev truffet i en svær og ukendt situation.

Selvom vi som land tidligere har oplevet store kriser, har det usædvanlige bestået i, at vi denne gang både har haft en sundhedsmæssig krise og en økonomisk krise, der er dybt forbundne. I finanskrisen havde vi ikke et sundhedsmæssigt aspekt. Vi er ikke vant til, at erhvervspolitik også handler om, hvor mange intensivpladser vi har på hospitalerne. Vi har som politikere været præsenteret for dilemmaer, hvor menneskeliv og økonomien er blevet sat op mod hinanden. Åbnede vi for Danmark, ville indlæggelserne stige – lukkede vi for Danmark, steg antallet af arbejdsløse.

Det siger sig selv, at det har givet hovedbrud, og hvor nedlukningen på mange måder var simpel, har genåbningen været grundlag for langt flere overvejelser. Sådan er det, fordi vi som politikere også er nødt til at tænke et skridt videre end sundhedskrisen. Det er dybt alvorligt, at mennesker får en sygdom, men det er også dybt alvorligt, hvis vi som velfærdssamfund taber så meget, at vi på sigt ikke har råd til at investere i vores hospitaler.

Hvilke beslutninger der var rigtige, og hvilke der var forkerte, det er for tidligt at sige. Reagerede vi for sent? Kunne myndighederne have testet flere? Brugte vi for mange penge? Sikker er det, at læringskurven har været stejl de seneste måneder, og alene det faktum, at dette medlemsblad bliver sendt til trykkeriet næsten fire uger inden, at du som læser får det i postkassen, gør, at jeg utvivlsomt har lært alverden i mellemtiden – og at jeg måske står med helt andre konklusioner, end dem jeg drager i dag.

Nogle af krisens lyspunkter står dog klart allerede nu. Jeg glæder mig over, hvordan danskerne har påtaget sig det individuelle ansvar for fællesskabet. Jeg glæder mig over, hvordan vores virksomheder har bidraget til at løse krisen. Hvordan vores sundhedspersonale har været forbilleder, og hvordan vi politikere uanset partifarve er rykket sammen i bussen under krisen. Måske har jeg mere at glæde mig over, når du læser bladet her. Det håber jeg, men det vil tiden vise.

LINE TACKLER CORONAEN MED GRØN KASKET OG HVID KITTEL

Iført mundbind og ansigtsvisir tog Line Ervolder en selfie og sendte den op på direktionsgangen. Under sin vagt, da første corona-patient blev indlagt på Rigshospitalets intensivafdeling, bemærkede den 50-årige sygeplejerske, hvor få beskyttelsesmidler der var tilbage i kassen. Det ville Line Ervolder varsle koncerndirektøren i Region Hovedstaden om.

”Selvom regionen virkelig gjorde alt, hvad den kunne, for at skaffe flere værnemidler til medarbejderne, var manglen på dem bekymrende. Jeg blev usikker på, om vi måtte ende med at genbruge ting og spritte engangsudstyr af. Det ville jo være et kæmpe problem for ansatte og patienters sikkerhed, så den bekymring var jeg nødt til at dele,” siger hun.

Normalt har medarbejdere som Line Ervolder ikke en direkte linje til koncerndirektionen. Men hun kender direktøren fra sit politiske arbejde. Udover at være sygeplejerske på Rigshospitalet er hun nemlig konservativt medlem af regionsrådet i Region Hovedstaden. Hun opererer altså i krydsfeltet mellem politik og pleje under corona-epidemien.

I egen boble

At have begge roller ser Line Ervolder som en fordel, men det giver også nogle udfordringer. Sagen om de svindende lagre af værnemidler tjener her som et godt eksempel. I kraft af sin rolle som regionspolitiker vidste hun nemlig, hvor kritisk det stod til med leverancerne, og at udstyret måske snart ville slippe op. Hvad skulle hun gøre med den viden?

”På arbejdet gik jeg lidt rundt i min egen boble med noget information, som min nærmeste leder måske ikke engang havde. Skulle jeg give de oplysninger videre til ham og mine kollegaer? Eller ville det bare skabe unødigt frygt, hvis nu tingene ordnede sig? Det var et svært di-

lemma, som jeg spekulerede rigtig længe over,” forklarer Line Ervolder.

Natten efter Line Ervolder havde passet sin første corona-patient, sov hun nærmest ikke. Scenariet om, at hun kunne have smittet andre patienter eller sine kollegaer, passerede revy. Normalt ville sådan en følelse blot fortone sig. Men ikke den her gang. For hun vidste ikke, om der var nok beskyttelsesudstyr, næste gang hun mødte ind på arbejde.

”Det er bare et ubehageligt limbo at være i. Man føler sig enormt skyldig, fordi man ikke ved, om man er smittet. Det er man formentlig ikke, for man har jo haft beskyttelsesudstyr på. Men det kan man jo kun berolige sig med, så længe der er værnemidler nok. På det tidspunkt var der ikke. Det var tung viden at skulle bære rundt på,” siger Ervolder.

Ingen afmagt

Omvendt gav hendes politiske virke også mulighed for at handle. Forbindelsen til Christiansborg viste sig brugbar, da hun kunne give de bekymringer, som hun snakkede med kollegaer om i regionsgruppen og på Rigshospitalet, videre til den konservative sundhedsordfører, Per Larsen. Derefter kunne Per Larsen så rejse problemstillingen landspolitisk.

Samtidig brugte hun sine kontakter i medieverdenen til at værne om, ja, værnemidlerne. På Rigshospitalet blev der i midten af marts stjålet håndsprit og ansigtsmasker. Derfor tippede Line Ervolder pressen om tyveriet. Den regionale station TV 2 Lorry endte med at skrive om den konservative løsning – nemlig adgangskontrol – som også blev indført.

”Det var en god konservativ sag at få indsat nogle vagter på vores sygehuse hurtigt, så det pressede vi rigtig meget på for. Tilfredsstillelsen ved at kunne slå i bordet og rent faktisk gøre noget var

enorm. Så jeg følte ligesom ikke den her afmagt, som jeg måske ville gøre, hvis jeg ’bare’ havde været sygeplejerske uden min plads i regionsrådet,” siger hun.

Krav på svar

Et andet tilfælde, hvor Ervolder med fordel kunne forene sin grønne politikerkasket og hvide sygeplejekittel, var sagen om manglende testning af sundhedspersonalet. Selv havde Line Ervolder oplevet besvær med at kunne blive testet for corona, fordi den begrænsede mængde testskits, som regionen havde, måtte prioriteres til de kritisk syge patienter.

Det forstod hun også godt. Men hver gang Line Ervolder kom på arbejde, blev hun mødt af spørgsmål fra kollegaer om, hvorfor det ikke var muligt at blive tjekket for corona. Ikke fordi de bebrejdede hende personligt. Men de følte, at de havde krav på et svar. Et svar, som Line Ervolder i kraft af sin rolle som regionsrådspolitiker måske kunne give dem.

”Mine kollegaer var frustrerede og utrygge over ikke at kunne blive testet. For de vidste jo ikke, om de bare havde en almindelig forkølelse eller covid-19, hvis de var sløje. Skulle de så tage på arbejde eller ikke? Og hvilken smitterisiko kunne de mon udsætte deres patienter for? Den vildrede følte jeg mig også selv efterladt i,” fortæller Line Ervolder.

Derfor pressede hun på i regionsrådet for at få testet mere sundhedspersonale. Ikke bare regionalt ansatte på f.eks. hospitalerne, men også kommunale medarbejdere i bl.a. hjemmeplejen og dem, som arbejder med hjemløse. Kunne man tøjle smitten blandt medarbejdere i kommunerne, ville det også tage presset af sygehusene, tænkte Ervolder.

Efterfølgende begyndte Region Hovedstaden så at teste ansatte i sundhedssektoren langt mere. Store leverancer

af beskyttelsesmidler ankom, ligesom flere hospitaler i regionen indsatte vagter. Alle ting, som Line Ervolder personligt havde mærket fraværet af tidligere. Alle ting, som hun gennem sit regionsrådsarbejde havde kæmpet indædt for.

K's talsmand

Gør det hårde politiske arbejde og indsigten fra gulvet hende så til en art sygeplejerskernes talsmand? Nej, det har de fagforeningen Dansk Sygeplejeråd til, siger hun. Men hun bruger sit vidnesbyrd fra arbejdet som intensivsygeplejerske på sin politiske stuegang i regionsrådet, når hun skal træffe, efterprøve og genbesøge beslutninger under covid-19.

”Jeg tager ret ofte de bekymringer, som mine kollegaer har, med videre op på det politiske niveau. Men jeg kigger på helheden og prøver at italesætte nogle af de problemstillinger, som også portører og læger møder – ikke kun min egen faggruppe. Så jeg er mit partis talsmand. Som konservativ fokuserer jeg på det store billede,” slår Line Ervolder fast.

DA ET VIRUS SATTE EN KÆP I DET POLITISKE ÅRSHJUL

Det politiske liv på Christiansborg har det med at køre i cirkler. Sæsonen skydes i gang efter sommerferien med opstartsmøder, så åbningsdebat, finanslov og afslutningsdebat op til sommerferien igen. Imellem forløbene laver politikerne også store aftaler, ligesom de behandler lovfor-slag over længere tid, inden lovene til sidst bliver vedtaget.

Men i år har corona-epidemien sat en kæp i det politiske årshjul, og de politiske spilleregler er lavet om. Hastelove er ble-

vet vedtaget i krigen mod covid-19, mens andre politiske sager og normale arbejds-gange er blevet tilsidesat.

Gruppeformand Mai Mercado glemmer aldrig de første dage, da alvoren gik op for alle. Statsministeren indkaldte alle partierne til en briefing, og da formand Søren Pape var på udvalgsrejse, blev Mercado sendt over i Statsministeriet.

”Stemningen var meget alvorlig. Jeg husker, hvordan vi alle kiggede på hinanden og prøvede at forstå, hvad der mu-

ligvis var på vej til ramme vores samfund. Det var en meget surrealistisk oplevelse,” fortæller Mai Mercado.

Et par dage efter statsministerens første pressemøde kom Søren Pape hjem fra sin udvalgsrejse i Indien. Alt almindeligt politisk arbejde var sat ud af spil. Danmark var ramt af en epidemi, og alle danskere ville den kommende tid blive berørt på den ene eller den anden måde.

For Pape kom det næste stykke tid ikke til handle om politiforhandlinger, klima-

planer eller kommunal udligning, men noget helt andet. Hurtigt stod det klart, at corona-krisen ikke alene ville komme til at koste menneskeliv. Også mange arbejdspladser og danske virksomheder ville få svært ved at overleve.

”Menneskeliv kom først, men hvis vi lukkede Danmark for meget ned og for længe, ville det koste rigtig mange arbejdspladser, og regningen kunne blive så høj, at vi om få år ikke ville have råd til at investere i f.eks. vores sundhedsvæsen. Så ville der gå menneskeliv tabt alligevel. Derfor måtte vi fra politisk side hjælpe erhvervslivet,” siger Pape.

Lavede idékatalog

Med den indstilling gik den konservative folketingsgruppe hurtigt i gang med at lave et katalog af idéer til, hvordan staten den kommende tid kunne redde så mange virksomheder og dermed arbejdspladser som muligt. Naturligvis inden for, hvad sundhedsmyndighederne mente, der var forsvarligt.

En hel liste blev udarbejdet, hvor udskydelse af skat og moms, lån til kreditværdige virksomheder og en suspendering af den arbejdsgiverbetalte dagpengeperiode ved sygdom var bare nogle af forslagene.

Ligesom hele Danmark i foråret har været berørt af corona-krisen, så har Christiansborgs 179 politikere også måttet omstille sig til en anderledes tid. Pludselig måtte de kun være et vist antal mennesker samlet på samme sted, de skulle undgå kontakt med hinanden, og så mange som muligt skulle holde sig inden døre.

For den konservative folketingsgruppe har de nye retningslinjer betydet, at grup-

pen i en periode ikke har kunnet samles til de tre ugentlige møder i gruppeværelset på Christiansborg. Mange gruppemedlemmer har skullet blive hjemme, mens kun de politikere, som har skullet stemme i folketingssalen, har taget turen til Christiansborg.

Virtuelle møder

En teknisk online-løsning har dog gjort det muligt at gennemføre gruppemøderne for den 13 mand store folketingsgruppe, selvom det ikke har været ideelt, forklarer den konservative gruppeformand Mai Mercado.

”Når man drøfter politik, er det altid bedst at sidde i det samme lokale, hvor man kan se hinanden i øjnene. Derfor har perioden med corona følt enormt frustrerende for os alle, når man helst bare gerne ville ind på Christiansborg og finde politiske løsninger på krisen,” fortæller Mai Mercado.

Efter de nye retningslinjer er gruppemøderne blevet afholdt i partiets fællesområde på Christiansborg, hvor de fremmødte har siddet med to meters afstand til hinanden, mens resten af deltagerne har været med på videoopkald fra hver deres hjem. Senere er møderne også blevet afholdt i partiets gruppeværelse med stole langs væggen.

Selve Folketinget har også måttet ændre arbejdsgange og lovproces under corona. Kun 95 folketingsmedlemmer har stemt lovforslagene igennem, og det er blevet tilrettelagt gennem de såkaldte clearingsaftaler.

Samtidig er politikerne blevet lukket ind i hold og har afgivet deres stemme,

når love og beslutninger har skullet vedtages i Folketinget.

Ansatte sendt hjem

Også for partiets 35 medarbejdere har corona-krisen fået betydning for dagligdagen. Alle har været sendt hjem for at arbejde hjemmefra – såvel politiske konsulenter som pressemedarbejdere, organisationsfolk, regnskabsafdelingen, sekretærer og praktikanter – hvilket har efterladt Christiansborg noget tomt.

For Søren Vandsø har tiden med corona været den mest dramatiske, som han har oplevet som generalsekretær for partiet, fortæller han. Friheden er blevet indskrænket, og det har krævet en del omstilling i partiets sekretariat.

”Men vi kører alligevel på med vores arbejdsopgaver. Jeg har været utrolig stolt over at se, hvor professionelt partiets medarbejdere har håndteret de mange uger, hvor vi ikke har kunnet møde ind på vores tredje sal over Statsministeriet på Christiansborg, som vi plejer,” fortæller den konservative generalsekretær.

Hvor mange virksomheder i tiden med corona har oplevet nedgang i produktionen, så er Det Konservative Folkeparti fortsat for fuld damp. De mange hastebehandlinger i folketingssalen og interessen fra pressen har betydet, at det ikke har været nødvendigt at sende medarbejdere på tvungen ferie eller finde andre løsninger.

For selvom corona-epidemien har ændret alle danskeres liv – såvel privat som professionelt – så har den ikke sat en stopper for den konservative politik. Det Konservative Folkeparti arbejder stadig for dig og for Danmark.

DEBAT:

HVORFOR ER DANMARKS ØKONOMI RUSTET TIL KRISEN?

Corona-krisen har ramt Danmark, og der er sendt milliardstore hjælpepakker ud. Men hvorfor kan staten egentlig gøre dét? Læs Rasmus Jarlov og Rune Lunds dom over de seneste mange års reformpolitik.

Reformpolitikken sikrer os i en krisetid som denne

Af Rasmus Jarlov, finansordfører, K

Corona-krisen viser, at markedsökonomien har fejlet. Sådan har påstanden lydt fra dele af venstrefløjen på det sociale medie Twitter. De ser redningspakkerne til erhvervslivet som et vidnesbyrd på, at staten og den offentlige sektor generelt bør fylde mere i økonomien. Jeg mener, at det forholder sig lige omvendt.

Det er rigtigt, at staten bør spille en aktiv rolle i en krisesituation som denne. Staten skal midlertidigt træde til og understøtte arbejdspladser og sunde virksomheder, som ellers ville gå konkurs på grund af nedlukningen. Men venstrefløjen glemmer, at grunden til, at vi har råd til

det, er den samme reformpolitik, som venstre-

fløjen har kæmpet indædt imod de seneste to årtier.

Når staten kan låne trecifrede milliardbeløb til en rente tæt på nul procent i denne krise, skyldes det, at de offentlige finanser er bundsolide. Den offentlige nettogæld var inden krisen tæt på nul, og Danmark er et af få lande i verden med den bedst mulige kreditvurdering. Det gunstige udgangspunkt for håndteringen af den nuværende krise er dog ikke opstået af sig selv.

Bag den stærke danske økonomi ligger der årtiers hårdt reformarbejde fra skiftende regeringer. Senere tilbagetrækningsalder, kortere dagpengeperiode og vækstskabende skattelettelser har ifølge Finansministeriet samlet øget holdbarheden på de offentlige finanser med 73 milliarder kroner i 2025. Samtidig har reformerne gjort Danmark markant mere velstående. Beskæftigelsen er øget med 250.000 fuldtidsansatte, og BNP er 10 procent højere, end det ville have været i fraværet af reformer.

Kunne man ikke bare have ladet være med at lave arbejdsmarkeds- og skattereformer, vil nogen fra venstrefløjen måske spørge. Det kunne man selvfølgelig godt. Men det ville have haft katastrofale konsekvenser for samfundet.

Enten ville gælden være løbet løbsk. Eller også ville man være nødt til at dække hullet i dansk økonomi med massive skattestigninger. Finansministeriet vurderer, at en tilbagerulning af reformerne

ville kræve en stigning i bundskatten på 9,1 procentpoint i 2025 for at holde budgetterne i balance. Konkret ville det koste en funktionærfamilie 125.000 kroner om året i rådighedsbeløb. Enhver tanke om, at de 73 milliarder kroner kan kradses ind ved, at nogle få rige personer og selskaber betaler, er et fatamorgana. Et i forvejen meget højt skattetryk skulle hæves over en bred kam for at finansiere et underskud af den kaliber.

Det ville efterlade os med et markant fattigere samfund. Og derfor også et samfund, som ville være langt dårligere rustet til at imødegå det voldsomme økonomiske tilbageslag, som nedlukningen under virusudbruddet har skabt. Vi stod heldigvis i den diametralt modsatte økonomiske situation end et land som Italien ved indgangen til krisen. Her var den offentlige nettogæld over 120 procent af BNP inden krisen, og landet har været tyngt af kronisk høj arbejdsløshed og økonomisk stagnation siden årtusindeskiftet.

Hvis staten skal kunne træde til og bruge store milliardbeløb i en epidemi-krise, kræver det, at staten og den offentlige sektor ikke er for stor og dyr i almindelige tider. Og det kræver en arbejdsmarkeds- og skattepolitik, der sikrer, at vi er blandt de mest velstående og ressourcestærke samfund i verden. Rygterne om markedsökonomien og reformpolitikens død på Twitter er derfor stærkt overdrevne.

Erhvervslivet har brug for et stærkt velfærdssamfund

Af Rune Lund, finansordfører, EL

Den højreorienterede idé om velfærdsstaten som en klods om benet på den private sektor har spillet fallit. I denne tid ser vi alle tydeligt værdien af et stærkt velfærdssamfund. Vi står i corona-krisen. Alles øjne har været rettet mod vores fælles sundhedsvæsen. For aldrig har det været tydeligere: Erhvervslivet har brug for et stærkt velfærdssamfund.

Samtidig har erhvervslivet modtaget milliardstøtte fra selvsamme offentlige sektor under krisen. Jeg må indrømme, at det er med en blanding af forbløffelse og fascination, at jeg har kunnet se selv de mest forbistrede borgerlige debattører og meningsdannere kræve statsstøtte som noget af det første. Så er det bare, at jeg stiltødt gerne vil bemærke, at socialisme er for alle og ikke kun for virksomheder, der ønsker, at fællesskabet skal træde til og holde hånden under dem i en krisesituation.

Vi er stærke og har en god og sund økonomi, fordi vi har et stærkt velfærdssamfund, der bl.a. leverer god uddannelse, sundhed, infrastruktur, en effektiv offentlig forvaltning og et socialt sikkerhedsnet. Vores virksomheder er afhængige af den offentlige sektor. Vores velfærdssamfund er en forudsætning for, at vores virksomheder er stærke. De, som ikke har forstået det efter corona-krisen,

må lide af en særlig høj grad af virkelighedsfornektelse.

Derfor er det vigtigt, at vi får genoprettet velfærden efter mange års ud-sultning og forringelser, og at vi får genoprettet trygheden i vores samfund. Desværre har skiftende regeringer i årevis – herunder SRSF-regeringen – gennemført forringelser af dagpenge, kontanthjælp og førtidspension. Det har øget uligheden, mens de rigeste har fået den ene skattelettelse efter den anden de seneste mere end 10 år.

Det er en myte, at de mange reformer, der skulle øge arbejdsudbuddet, virker. Påstanden er, at det er dem, som gør dansk økonomi sund, og som har vendt økonomien fra krise til fremgang. Det er i den sammenhæng måske lidt hårdt, at folk på kontanthjælp og førtidspension har fået forringet deres forhold, at nedslidte skal vente længere med at gå på pension, og at de rigeste har fået kæmpestore skattelettelser. Men politikken virker jo, så det er nødvendige ofre, lyder argumentet.

Problemet er bare, at når man kigger nærmere på, hvad Finansministeriet faktisk har gjort for at undersøge reformernes effekter, ja, så viser det sig, at effekten af langt de fleste reformer slet ikke er undersøgt! Man har ikke undersøgt, hvordan reformerne virker. Man har ikke lavet ny empirisk forskning i reformernes konkrete effekter på arbejdsmarkedsdeltagelse og arbejds-

tid. Man har simpelthen bare taget udgangspunkt i, hvordan man tror, at reformerne vil virke. Det er den hårde sandhed.

Så lad os nu få noget evidens på bordet i stedet for et borgerligt ideologisk røgslør. Ikke mindst i forhold til kontanthjælpsloftet og 225-timersreglen har reformerne kun givet en meget lille økonomisk gevinst, men til gengæld kastet tusindvis af voksne og børn ud i fattigdom. Det er skammeligt. Samtidig ved vi også fra internationale undersøgelser, at ulighed skader økonomien i samfundet.

Så vi skal ikke lave borgerlige reformer, men investere i fællesskabet og styrke den grønne omstilling. Det er nøglen til at komme stærkt ud af corona-krisen.

EPIDEMIEN DER FORSVANDT UD AF SAMFUNDETS HUKOMMELSE

Covid-19 har ført til drastiske tiltag og hastelovgivning. Samme handlekraft blev ikke vist under den spanske syge. Politisk Horisont har lavet et par nedslag i epidemien, der rasede for godt 100 år siden.

Manglende handling

'Udsæt større Møder og Forsamlinger. Pas paa, at ingen hoster, nyser eller taler ind i Ansigtet paa Dem. Iagttag den størst mulige Renlighed.' Sådan lød nogle af de forholdsregler, som Sundhedsstyrelsen bad danskerne tage under den spanske syge for godt 100 år siden. I dag er rådene omtrent de samme, men det var handlekraften dengang ikke. Da den spanske syge brød ud i sommeren 1918, havde man nemlig ikke mikroskoper, som var stærke nok til at kunne undersøge virusset tilstrækkeligt. Derfor gik der også lang tid, før myndigheder og politikere skred til handling.

Udsatte positioner

På grund af 1. verdenskrig var store dele af verdensbefolkningen allerede i meget udsatte positioner og dermed også modtagelige over for smitten fra den spanske syge. Samtidig betød de mange globale troppetransporter, at virusset nemt kunne sprede sig. Den spanske syge kom angiveligt til Danmark ved hjælp af en torpedobåd, som ombord havde marinesoldater, der gik i land ved Helsingør. Men forfatter Tommy Heisz, som har skrevet en bog om den spanske syge, har også sporet smitten i Danmark tilbage til omrejsende cirkusartister og et hotel i Berlin.

Alternative lægemidler

I Danmark var der ikke meget politisk debat om, hvordan man skulle begrænse smitten. Et forslag fra et konservativt folketingsmedlem ved navn Johannes Lou gik dog ifølge forfatter Tommy Heisz på at bruge cognac og hedvine som lægemidler mod influenzaen. Hvad angår forbud og restriktioner på forsamlinger, handlede myndigheder og politikere dengang langsomt. Bl.a. var Ernest Kasper, daværende konservativ skoleborgmester i Københavns Kommune, imod, at man forlængede børnenes sommerferie med en uge for at begrænse spredningen af den spanske syge.

Hverdagen fortsatte

Samtidig fejlvurderede Statens Serum Institut, at epidemien var overstået efter første bølge i sommeren 1918. Først da anden bølge af sygdommen indtraf i efteråret 1918, satte myndighederne ind med påbud. Indtil da var hverdagen fortsat, som den

plejede. Børn tog i skole, og forældre gik på arbejde, ligesom teatre opførte deres forestillinger som normalt. I det tidlige efterår 1918 mente den københavnske stadslæge fortsat, at det var nok at ventilere ud mellem forestillingerne. Men den manglende handling satte altså både folkesundheden og hospitalsvæsenet under pres.

Ufaglærte sygeplejere

I en tid før den moderne velfærdsstat blev opbygget, var de mange indlæggelser en kæmpe udfordring for samfundet at håndtere. Hospitalerne var overfyldte, og kun de allersvageste blev indlagt på sygehuset eller lazaretterne, som blev drevet af bl.a. kirken, velgørende organisationer og barmhjertige civile. Mange patienter var derfor lænket til deres eget hjem. Eftersom der ikke var nok uddannet personale til at tage sig af de sengeliggende, meldte ufaglærte kvinder fra alle samfundslag sig som hjemmesygeplejere og lavede mad, gjorde rent og skiftede lagener for de syge.

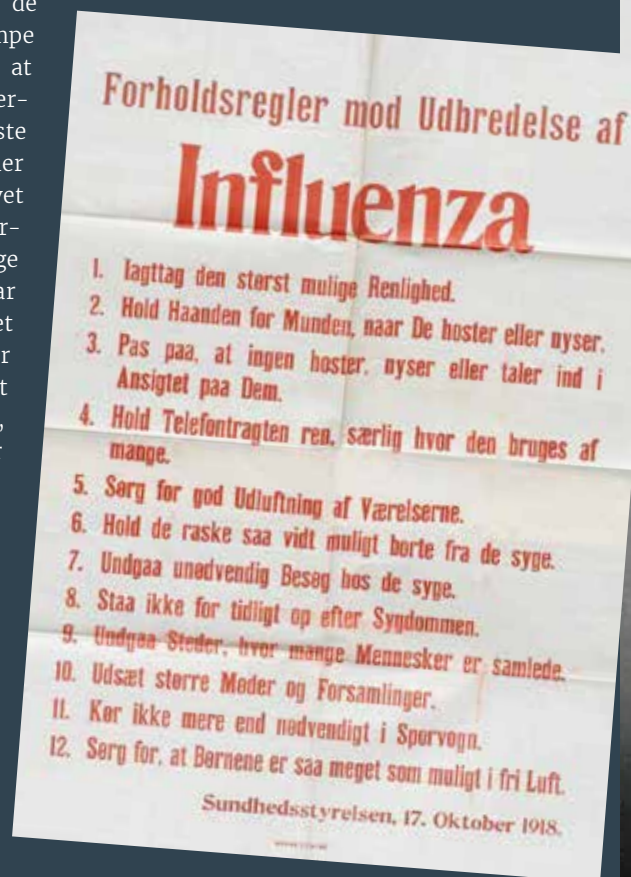
Lægerne magtesløse

At blive ramt af den spanske syge var i mange tilfælde lig med en dødsdom. Ikke fordi man døde af selve virusset, men lungebetændelse og luftvejskomplikationer var hyppige følgesygdomme, som tog livet af mange danskere. Dengang havde man ikke penicillin eller antibiotika til rådighed. Manglen på medicin efterlod derfor lægerne magtesløse, og de kunne ofte kun se passivt til, mens patienter hev efter vejret og deres hud antog en blå farve. Udviklingen gik for nogle smittede patienter så hurtigt, at de kunne være raske om morgenen og døde samme aften.

Dødbringende virus

Blandt ofrene for influenzaen var Det Konservative Folkepartis unge håb Aage Kidde. Han døde af den spanske syge i december 1918 – samme år, som

han blev valgt til Folketinget. Ifølge forfatter Tommy Heisz var den 30-årige Kidde i forvejen hårdt presset efter sin valgkamp og af, at hans storebror, Harald Kidde, 'havde mistet livet under selvsamme epidemi. Aage Kidde, der var tidligere formand for Konservativ Ungdom og havde rang af løjtnant, nåede derfor kun at holde én tale i Folketinget, inden han som ca. 15.000 andre danskere mistede livet til den spanske syge.

Fejlslagen bekæmpelse

Først i 1919 klingede epidemiens sidste bølge af herhjemme, mens den på verdensplan døde ud året efter. Epidemien endte med at tage livet af ca. 50 millioner mennesker – heriblandt præsident Donald Trumps farfar, Frederick Trump, der var tysk indvandrer. I eftertiden er den spanske syge blevet kaldt den glemte epidemi. I manges øjne var politikere, læger og myndigheders forsøg på at bekæmpe den nemlig en fiasko. Derfor fylder epidemien, der udslettede 0,5 procent af den danske befolkning, heller ikke meget i historiebøgerne eller den kollektive erindring.

Årets landsråd bliver flyttet til d. 26. september

Kære medlem

Der indkaldes hermed til Det Konservative Folkepartis landsråd lørdag d. 26. september 2020 i MCH Herning Kongrescenter. I seneste udgave af Politisk Horisont er landsrådet datosat til d. 12.-13. september, men partiets forretningsudvalg har valgt at rykke årets landsråd to uger, da MCH Herning Kongrescenter på grund af covid-19 har været nødt til at udskyde arrangementer fra foråret til senere på året.

Partiet vil gerne hjælpe MCH i denne situation, og når nu vi kan bidrage til, at kongrescenteret får flere arrangementer gennemført, så udviser vi gerne den fleksibilitet over for erhvervslivet.

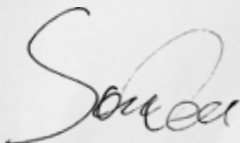
Derudover har partiets forretningsudvalg på grund af situationen vedrørende covid-19 for nuværende ikke en afklaring på, hvorvidt det er muligt at afholde et arrangement over to dage med op mod 1.000 deltagere samt en landsrådsfest med mere end 500 deltagere. Sidstnævnte vurderes at være meget vanskeligt at gennemføre.

Det er derfor blevet besluttet i partiets forretningsudvalg, at der som udgangspunkt indkaldes til et endagslandsråd lørdag d. 26. september 2020 fra kl. 10.00-17.00 i MCH Herning Kongrescenter. Hvis situationen ændrer sig, så det bliver muligt på forsvarlig vis at gennemføre et landsråd over to dage inklusiv en fest, tilstræbes det selvfølgelig at imødekomme dette. Men af hensyn til de medlemmer, der påtænker at deltage i landsrådet, og i forhold til planlægningen vil den endelige model blive meldt ud senest d. 1. juli 2020.

Det betyder samtidig også, at hvis det ikke bliver muligt at afholde et landsråd med fysisk plads til alle partiets delegerede medlemmer, vil landsrådets valg og afstemninger foretages digitalt. Hele landsrådet vil derudover blive streamet, så alle uanset lokation kan følge med.

Jeg skal på vegne af partiets forretningsudvalg beklage nødvendigheden af beslutningen, men vi ønsker selvfølgelig at sikre gennemførelsen af landsrådet i trygge rammer for alle deltagere.

De bedste hilsner

Søren Vandsø
Generalsekretær

Danmark ud af krisen

– tilbage til grøn vækst

DANMARK står midt i den værste sundhedsmæssige og økonomiske krise i moderne tid. Når samfundet for alvor genåbner, bliver der behov for en massiv økonomisk genopretning, der kan skabe job og ny vækst.

DI HAR FREMLAGT en ambitiøs plan med 70 konkrete forslag til, hvordan Danmark kommer godt igennem krisen. Planen vil skabe 30.000 arbejdspladser, løfte velstanden med 45 mia. kr. i 2020 - og samtidig bringe os en fjerdedel af vejen til 70 procents-klimamålsætningen for 2030.

Læs mere her: di.dk/danmarkudafkrisen

FEM INDSATSOMRÅDER

- KLIMA
- INFRASTRUKTUR
- UDVIKLING
- EKSPORT
- KONKURRENCEKRAFT

Dansk Industri

Far og søn går igennem sikkerhedstjekket på Christiansborg, da de unge vagter beder den tidligere konservative transportminister Flemming Hansen om at vise id.

"Jamen, jeg har været medlem af Folketinget i 23 år," siger den nu 80-årige Flemming Hansen, inden en ældre vagt straks lukker ham ind uden krav om legitimation.

For de lidt ældre medarbejdere kan sagtens genkende Flemming Hansen, som var konservativ transportminister i Anders Fogh Rasmussens regering. Faktisk var det Flemming Hansen, der for 17 år siden satte gang i projektet om en fast forbindelse over Femern Bælt.

Nu kan bilister og togpassagerer så begynde at glæde sig til at køre fra Rødby til Puttgarden. Næste år starter byggeriet nemlig af den 18 kilometer lange tunnel under Femern Bælt, som i foråret endelig fik politisk flertal. En tunnel, som vil blive verdens længste og tage 10 minutter i bil og syv minutter i tog at køre til ende.

Historisk projekt

Forliget har sønnen - Niels Flemming Hansen, der er transportordfører for Det Konservative Folkeparti - været med til at forhandle hjem for partiet og ikke mindst Danmark. Dermed har sønnike opfyldt

sin del af den konservative generationskontrakt, der handler om at give et godt samfund videre, mener hans far.

"Det her er jo et trafikprojekt, som går over i historien. Derfor er jeg naturligvis også rigtig stolt af, at min søn er med til at afslutte det," lyder det fra Flemming Hansen, mens der bliver hældt kaffe i koppen på Christiansborg.

Siden Flemming Hansen satte gang i projektet, har det mødt modstand og klager. Men nu bliver Femern-forbindelsen altså endelig - med sønnens hjælp - en realitet. Vejen dertil har bestemt ikke været let. Tunnelen er en gammel tanke, som

adskillige ministre før Flemming Hansen har beskæftiget sig med.

Flemming Hansen forhandlede da også mange gange med tyskerne, men meldingen var gang på gang, at de ikke havde råd, da det tyske parlament havde vedtaget, at alle tyske motorveje skulle udvides fra to til tre spor, og det kostede hundredvis af milliarder.

Ringede til Merkel

Men Flemming Hansen var kommet langt i projektet, og hans embedsmænd var virkelig på stikkerne. Derfor var der kun én ting at gøre. Transportministeren sagde til chefen – daværende statsminister Anders Fogh Rasmussen – at han måtte tage fat i 'mutti' og give kansler Angela Merkel et telefonopkald.

der også sad med ved forhandlingsbordet, havde fået en sms fra Angela Merkel, hvor der blot stod: 'OK, kø, AM'. Den besked blev sendt videre til Flemming Hansen som det ultimative es i ærmet under den sidste forhandling i 2007.

"Jeg lagde telefonen med sms'en på bordet foran mig, og den tyske trafikminister var ved at eksplodere af raseri. Der gik en time eller to, og så skrev han under. Hvis han havde gjort andet, så havde han jo også været fyret," siger han.

Stort presseopbud

Det er sjældent, at man bringer en anden minister i sådan en situation, men det var nødvendigt, for nu havde han brugt seks år på at få en aftale på plads, forklarer Flemming Hansen, der senere samme dag blev

og blive transportordfører lå faktisk ikke i kortene fra begyndelsen.

Borgernær politik

I starten fokuserede Niels Flemming Hansen nemlig ikke rigtig på transport, da han følte, at det var 'lidt for søgt' at arbejde med området, når hans far nu havde været minister for det. Og bare fordi hans far havde styr på det, så var det ikke ensbetydende med, at han selv ville have det, forklarer sønnen. Men det skulle vise sig at vende.

"Jeg begyndte at interessere mig rigtig meget for det, da vi tog hul på at diskutere Als-Fyn-broen, og der gik det op for mig, hvor vigtigt et område transport er. Transportpolitik vedrører jo alle og er meget borgernært. Og guderne skal vide, at alle har en holdning til det," siger han.

2003 – 2020

"Fogh fik talt med Merkel, og hun havde ikke sagt direkte ja, men vi fløj alligevel ned til den afgørende forhandling, og nu skulle der sådan set bare skrives under, for embedsmændene havde klaret sagen," beretter Flemming Hansen.

Men den daværende tyske trafikminister, Wolfgang Tiefensee, ville ikke skrive under på aftalen om en Femern-tunnel. Han nægtede ganske enkelt, husker Flemming Hansen.

Hvad Wolfgang Tiefensee ikke vidste var, at transportministeren fra Slesvig-Holsten,

fejret med et kæmpe presseopbud, da han landede i Kastrup.

"Samtidig var der den dag ministermøde på Amalienborg, og jeg kom jo for sent. Normalt er det ikke velset, men det gik den dag. Det var en af de få gange, hvor Anders Fogh Rasmussen rejste sig og holdt tale for en minister. Det var stort," husker den forhenværende transportminister.

Godt 17 år senere sidder Flemming Hansen så med sin søn Niels Flemming Hansen, der er ved at færdiggøre, hvad hans far søsatte. At sønnen skulle gå hen

Især aftalen om Femern-forbindelsen er en stor sejr for Niels Flemming Hansen. Ikke mindst på grund af hans far og det store forarbejde, som Hansen senior har gjort for infrastrukturen mellem Danmark og Tyskland.

"Jeg skal ikke fornægte, at da vi sad rundt om bordet, og der blev nikked, var jeg glad. For Det Konservative Folkeparti er det jo en ekstremt vigtig sag, men også for mig personligt. Der er noget stort ved at gøre den gamles arbejde færdigt," siger Niels Flemming Hansen og blinker til sin far.

FRA ARISTOTELES TIL OSMANI: KLASSISK DEBAT HOLDER STADIG

Der var engang i det gamle Athen, da borgerne måtte troppe op personligt og se deres modstandere i øjnene, når de følte trang til at ytre sig politisk. Siden blev avis, radio og tv så opfundet, og nu har også de sociale medier gjort deres indtog. Så den klassiske debatform fra antikkens Grækenland er vel nærmest uddød – eller hvad?

Næ, ikke for Det Konservative Folkeparti, der i starten af året vakte forsamlingsdemokratiet til live igen. Som følge af regeringens udspil til en ny udligningsreform valgte partiet nemlig at gøre noget nyt, men alligevel oldgammelt.

I fællesskab arrangerede hovedkontoret og vælgerforeninger en række borgermøder i forskellige kommuner, hvor alle interesserede kunne deltage gratis. For at bringe debatten tilbage til, hvor den startede. Tilbage til borgerne, som hele diskussionen om kommunal udligning jo handler om.

Et af de steder, hvor der blev afholdt borgermøde, var i Lyngby-Taarbæk Kommune. Her lagde Virumhallerne gulv til en politisk debat om udligning mellem den konservative borgmester Sofia Osmani, det lokale folketingsmedlem og finansordfører Rasmus Jarlov fra samme parti samt den socialdemokratiske skatteminister, Morten Bødskov.

Særlig stemning

Omkring 200 borgere mødte op, og mange af dem krævede svar på, hvorfor lige netop deres kommune skulle af med 29,1 millioner kroner mere i regeringens udspil – og ikke mindst hvem der skulle betale ekstraregningen.

At rækkerne af træstole – som frivillige fra den lokale vælgerforening havde hjulpet til med at slæbe ind – var fuldt besatte, gjorde borgermødet i Virumhallerne til en succes. Det fortæller Christine Bernt Henriksen, der er konservativ vælger-

foreningsformand i Lyngby-Taarbæk Kommune.

”Fremmødet var fremragende, der var fuldt hus, og det fungerede fint med ordstyrer og de tre politikere. Vi fik rigtig god feedback på mødet, og vi fik endda også nye medlemmer,” lyder det fra Christine Bernt Henriksen.

Moderne var skruet sammen, så et socialdemokratisk folketingsmedlem først havde fem minutter til at fremføre sine argumenter. Så blev et konservativt folketingsmedlem overrakt mikrofonen, inden den lokale borgmester fik lov at udlægge sagen for de fremmødte lokalpatrioter. Til sidst blev debatrunden indledt, og borgerne spurgte flittigt ind.

Det mærkede Sofia Osmani, der er borgmester i Lyngby-Taarbæk Kommune, også. Spørgelysten og indignationen blandt de fremmødte borgere gjorde stort indtryk på Osmani, der selv var en del af debatpanelet i Virumhallerne.

”Der er bare en helt særlig stemning til borgermøder, når der er et engageret publikum, ligesom de spørgsmål, der kommer fra folk, er anderledes, end når vi bliver interviewet af journalister,” forklarer Sofia Osmani.

Ikke kun kritiske spørgsmål, men også sporadiske buh-råb lød fra den gamle gymnastiksal i Virumhallerne. Generelt opførte folk sig dog velopdraget i forsamlingen, som for borgmesteren viste sig at være overraskende stor.

”Helt ærligt, så var jeg bekymret for, om folk ville dukke op. Der skal meget til for, at vores travle borgere bruger en aften på at tale om politik. Den bekymring viste sig jo heldigvis at være helt overflødig,” lyder det fra Sofia Osmani.

Kernen af politik

For selvom debattørerne hed Osmani, Jarlov, Bødskov og ikke Aristoteles eller Platon, blev salen fyldt op. En lille halv time før hvert borgermøde indfandt folk med forskellige aldre og politiske holdninger sig og tog plads.

Dermed var borgerne og de folkevalgte i Virumhallerne tilbage ved kernen af politik. Da grundstenene til demokratiet blev lagt i det gamle Athen, havde man nemlig også en slags borgermøder, nemlig folkeforsamlinger. Her kom helt op til 6.000 mennesker for at debattere på højen Pnyx, og alle fremmødte havde taleret.

Helt så mange dukkede altså ikke op i Virumhallerne, og det havde nok også været mere, end hvad den gamle gymnastiksal var i stand til at rumme. Alligevel kan der godt trækkes paralleller fra Pnyx til Virum. Ville man høre debat, måtte man dukke op, og ville man debattere, måtte man åbne munden.

Åbnede munden, det gjorde et debatlystent publikum også i Hørsholm, Gentofte, Helsingør og Rudersdal, hvor der ligesom i Virumhallerne blev afholdt borgermøder om udligning. Endnu flere af

slagsen skulle have været afviklet, men det fik såvel coronaudbrud som forsamlingsforbud bremset.

Afprøv modeller

De borgermøder, der nåede at finde sted, var der dog stor tilfredshed med. Det er altså ikke passé at diskutere ansigt til ansigt, blot fordi debatformen blev opfundet for flere tusind år siden. At der bliver arrangeret flere borgermøder i fremtiden, vil den konservative vælgerforeningsformand i Lyngby-Taarbæk Kommune da heller ikke udelukke.

”Vi stiller selvfølgelig gerne op en anden gang – hvis sagen er relevant for borgerne her. Det er en god ide, at vi prøver nye modeller af for kommunikationen med vælgerne. Den her model var en kæmpe succes,” siger Christine Bernt Henriksen.

NASER KHADER VIL SMADRE TABUET OM FORFULGTE KRISTNE

Tabubelagt. Sådan beskriver Naser Khader det faktum, at kristne er de mest forfulgte i verden. Derfor har den konservative værdi- og udenrigsordfører valgt at engagere sig i organisationen Open Doors, der hjælper verdens jagede og undertrykte kristne. For at smadre tabuet og italesætte problemet. Ellers vil det aldrig stoppe, pointerer han.

”Løsningen er ikke at give alle forfulgte kristne asyl i Vesten. De skal beskyttes, hvor de er. Men det bliver de mange steder ikke. Tværtimod oplever de chikane fra regimer og terrorister, hvilket vi taler alt for lidt om. At tie stille er også en handling, men jeg vil ikke se passivt til sådan et svigt af de kristne. Problemet må ikke negligeres,” siger en determineret Naser Khader.

For problemet bliver kun større, understreger han. Ifølge den årlige opgørelse fra Open Doors er der mindst 310

millioner forfulgte kristne på verdensplan i dag – mod 280 millioner sidste år. Det gør kristne til den mest forfulgte gruppe i verden. Faktisk viser en rapport bestilt af det britiske udenrigsministerium, at 80 procent af verdens forfulgte er kristne.

Bange Vesten

Men det er altså et ømtåleligt emne, påpeger Khader. Han fremhæver et tweet fra Barack Obama som billedet på berøringsangsten over for at tale om kristenforfølgelser. Efter terrorangrebene i Sri Lanka sidste år kaldte den tidligere amerikanske præsident ofrene for 'easter worshippers' på det sociale medie Twitter. Altså, bedende i påsken – ikke kristne.

”Vesten er bange for at provokere de lande, hvor kristenforfølgelserne står værst til. Men jeg frygter, at vi ender med at se store dele af verden uden minoriteter som kristne, hvis ikke det snart tages al-

Foto: Open Doors

vorligt. Lykkes udrensningen, vil det være et tab for civilisationen og mangfoldigheden. Derfor er jeg meget optaget af det her problem,” siger Khader.

Af samme årsag støtter Naser Khader hjælpeorganisationen Open Doors. Op til påske deltog han bl.a. i en kampagne på sociale medier, der inviterede alle danskere til at tegne et kors på venstre håndled og lægge et billede op af det. Håbet med kampagnen var at få såvel politikere som befolkningen til at engagere sig mere i den underbelyste folkesag.

Racistisk korstog

Også på Christiansborg kæmper Naser Khader for at slå kristenforfølgelser an som tema. Tilbage i 2017 fik han presset igennem, at Udenrigsministeriet skulle oprette et kontor, der kun arbejder med forfølgelse af minoriteter. Og sidste år foreslog han en resolution, der skulle få regeringen til at italesætte kristenforfølgelser som et særskilt problem.

Ikke fordi det er værre for kristne end ateister, jøder eller muslimer at blive forfulgt, understreger Khader. Han nærer dyb afsmag for al forfølgelse, uanset hvem der er offer for den. Men fordi kristne repræsenterer en kultur, der snart kun hører fortiden til nogle steder. Regeringen afviste dog at stemme for resolutionen, og det overrasker ham ikke.

”I Sverige fører regeringen f.eks. en feministisk udenrigspolitik med fokus på kvinders rettigheder. Men bebuder en regering at ville føre udenrigspolitik med fokus på kristnes rettigheder, så er den færdig. Den ville blive anklaget for at indlede et racistisk korstog. Så det skal gøres

legitimt at kæmpe specifikt imod overgreb på kristne,” siger han.

Politisk skoling

Overgrebene har forskellig karakter. Mange steder bliver kristne fængslet uden rettergang og myrdet på grund af deres tro, ligesom kirker brændes ned. F.eks. steg det registrerede antal kirkelige bygninger, der blev angrebet eller lukket, ifølge Open Doors fra 1.847 sidste år til 9.488 i år. En central årsag til stigningen er den stadig hårdere kurs over for kristne i Kina.

Her forsøger regeringen at ’genopdrage’ og skole religiøse minoriteter med bl.a. overvågning, internering og tvangsarbejde. Regeringen har også indført en lov for at mindske køb af bibler og anden kristen litteratur, ligesom kommunistpartiet instruerer præster i, hvordan bibelhistorier skal fortolkes efter socialistiske principper.

Ikke kun i kommunistiske, men også muslimske lande bliver mange kristne forfulgt. Da Saddam Hussein f.eks. blev afsat i 2003, havde Irak 1,5 millioner kristne. I dag er der kun omkring 250.000 kristne i landet. Det skyldes i høj grad terrororganisationen Islamisk Stats fremmarch og forsøget på at indføre et kalifat, der har sendt kristne på flugt.

Også på Vestbredden og i Gazastriben bliver der færre kristne. For 70 år siden udgjorde de flertallet i Betlehem, men nu er kun mellem 10 og 20 procent af byens indbyggere kristne. Efterhånden udgør kristne faktisk bare én procent af befolkningen i de palæstinensiske områder, og det er bl.a. som konsekvens af indflydelsen fra terrororganisationen Hamas.

Khader husker en bustur i Palæstina, hvor chaufføren, der var kristen, havde et billede hængende af den russiske præsident Vladimir Putin. Da han spurgte chaufføren hvorfor, lød svaret, at Putin forsvare kristne i de områder, hvor Vesten svigter. Khader gav ham delvist ret. Vesten svigter. Men Putin er ikke kristendommens frelser.

”Hvis ikke de kristne i Vesten skulle forsvare deres trosfæller i Mellemøsten, hvem så? Husk på, at de muslimske lande også blander sig i vores forhold. Tag bare Muhammed-tegningerne eller burkaforbuddet. Så Vesten har altså et ansvar for at forsvare kristendommen og ikke give manøvrerum til en russisk krigsforbryder som Putin,” slår Det Konservative Folkepartis udenrigsordfører fast.

En ærlig tvivler

Mens Vesten altså ifølge Naser Khader bærer et stort ansvar for at forsvare kristendommen på globalt plan, føler den konservative værdi- og udenrigsordfører samtidig meget stærkt for religionen rent personligt. Men hvordan kan det egentlig være, at Naser Khader, der selv har fået en muslimsk opdragelse, kæmper så indædt for kristendommen?

”I dag er jeg selv, hvad man vil betegne som en ærlig tvivler, når det kommer til islam. Kristendommen, som vi kender den her i Danmark, nærer jeg til gengæld stor sympati for. Jeg holder selv meget af at komme i folkekirken, hvor mine børn også er døbt og konfirmerede. Så det er altså også mine børns tro, som jeg forsvare her,” lyder begrundelsen fra den konservative værdiordfører.

Partiets grønne ildsjæle har lavet et **NYT KLIMAKATALOG**

Ingen diskussionsklub, men en skarp baglandsgruppe, der udtænkte konkrete og brugbare klimaforslag. Det var idéen bag den grønne tænketank, som Det Konservative Folkeparti stiftede i 2019. Nu har klimatænkertanken så lavet et helt katalog med forslag, som kan bruges i det videre arbejde med den grønne omstilling og til politiske forhandlinger.

Netop grønne indspark, der kan omsættes til politik i virkeligheden, er, hvad de konservative deltagere fra baglandet har leveret under møderne. Det fortæller klimatænkertankens formand, Andreas Weidinger.

"I stedet for at det blev sådan en skulderklaps-tænkertank, hvor vi gav hinanden ret i alt, eller ren skyttegravskrig, så har vi haft en rigtig god dialog alle sammen. Vi har respekteret hinandens idéer, men sammen også gjort dem endnu bedre," siger Weidinger, der er kommunalbestyrelsesmedlem i Gentofte for Det Konservative Folkeparti.

Godt samarbejde

I efteråret skrev partiets klimaordfører, Mette Abildgaard, et opslag i gruppen Konservativ Debat på Facebook og spurgte baglandet, om der var nogen, som ville hjælpe med at udvikle politiske klimatiltag. Opslaget blev starten på et udbytterigt

samarbejde mellem folkevalgte og medlemmer i Det Konservative Folkeparti.

Det mener Niels Jørgen Brandt, som var en af de 16 deltagere i klimatænkertanken. Han er selv et relativt nyt medlem af partiet, men har længe støttet det og nu også meldt sig under det grønne C-logo til at støbe konservativ politik.

"Jeg synes, at det er et mønstereksempel på demokratisk involvering, når man inviterer baglandet med til at udvikle politik. Når man så også ved, at de forskellige initiativer vil komme ud og forhåbentlig blive vedtaget, er det virkelig en motiverende følelse," siger Brandt.

Mange nuancer

Tænkertankens grønne ildsjæle havde forskellige aldre og baggrunde. Samtidig kom de mange steder fra i landet. På den måde har idékataloget fået mange nuancer og perspektiver med, som de fleste danskere vil kunne føle sig repræsenteret i, mener Brandt.

Alt fra principper om, at forureneren skal betale og den grønne transformation være socialt ansvarlig, til konkrete forslag om investeringer i biogas og udtagning af lavbundslande blev drøftet på møderne. At tænketanken er gået så meget i dybden, har partiets klimaordfører, Mette Abildgaard, værdsat.

"Der er kommet rigtig mange gode og nytænkende forslag frem, både fra alle medlemmerne og de organisationer, som vi har involveret i arbejdet. Det har været en stor gave til mig som ordfører, og jeg har elsket at kunne 'nørde' klimapolitik med andre interesserede," siger hun.

Det hele værd

På Christiansborg er Mette Abildgaards opgave nu at få brugt idékataloget flittigt, og det skal nok blive et vigtigt opslagsværk. Idékataloget er nemlig pakket med forslag til, hvordan energisystemet, transportsektoren, landbruget og boligmassen kan omstilles – og hvordan den enkelte dansker selv har mulighed for at lægge sin adfærd om.

Succesen fra klimatænkertanken skal tilskrives medlemmernes hårde arbejde og dedikation, mener Abildgaard. Derfor har klimaordføreren også kun lovprisende ord tilovers for alle dem, som har knoklet i partiets tjeneste.

"Jeg er enormt taknemmelig over for hvert af de medlemmer, som har valgt at bruge tid på det her. Der er brugt mange weekender og aftener, så det har taget hårdt på alles tid. Men det har været det hele værd," siger en tilfreds klimaordfører i Det Konservative Folkeparti.

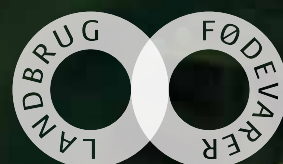
TÆNKERTANKENS MEDLEMMER

*Andreas Weidinger - Mette Abildgaard - Niels Jørgen Brandt - Peter Bjerregaard - Marc Reseke
Egil Hulgaard - Hasse Højmark - Anders Thingholm - Per Urban Olsen - Nicolaj Fønss
Peter Naumann - Kian Conteh - Jesper Roulund - Christa Stæger - Anders Storgaard - Jesper Esbensen*

Klima-neutralt fødevareerhverv 2050

lf.dk/klima

Noget af det bedste i verden

DEN BORGERLIGE SMEDEDATTER UDEN FINE FORNEMMELSER

En fordom, som Birgitte Bergman ofte bliver konfronteret med, er den om, at konservative mennesker skulle være meget gammeldags. Den klichéagtige forestilling arbejder 53-årige Bergman, der blev valgt til Folketinget i 2019, hver dag stenhårdt på at modbevise. For den holder ikke, mener hun.

”Jeg har altid set mig selv som initiativrig, progressiv og et udviklende menneske. Så når folk siger, at vi er sådan nogle tilbageskuende mennesker, så skal

jeg vise dem, at det er vi i hvert fald ikke,” siger Bergman med et glimt i øjet og tager plads ved bordet i sin villa, der ligger i Helsingør-bydelen Snekkersten.

Solen skinner ind i hjemmet med havudsigt på Nørrevej, mens vinden hiver i det gamle, men renoverede træhus. Her bor Birgitte Bergman med sin mand, Peter – med hvem hun i år kan fejre sølvbryllup – og sine to døtre.

Måske kan man både høre og lugte de brusen-de bølger fra havet, som kaster sig op ad

kajen nærvæd. Politisk Horisont er blevet inviteret indenfor til kaffe i musselmalet porcelæn og vakuumindpakket mazarintærte. Det er jo med at tage sine forholdsregler under corona-krisen, pointerer Bergman undskyldende og slår en latter op.

Tilværelsen som voksen adskiller sig en del fra barndommen for Birgitte Bergman. Hun er nemlig, hvad man vil kalde en klassisk arbejderpige. Med en far, der var stolt socialdemokratisk smed

**PORTRÆT-
SERIE**

Denne artikel er den fjerde i Politisk Horisonts portrætserie.

Læs flere portrætter af partiets nye folketingsmedlemmer i de kommende udgaver.

og tillidsmand på Helsingør Værft, og en ufaglært og hårdtarbejdende mor.

Hvor der blev diskuteret politik ved middagsbordet med George Poulsen, tidligere formand i Dansk Metal, og tonerne godt kunne gå højt, når samtalen blev sporet over på netop samfundsforhold.

”Derhjemme var jeg ikke altid enig i de politiske holdninger, og min mand siger endda, at jeg er blevet mere konservativ med årene. Men skabertrangen fra min far, der kunne sit håndværk, har altid ligget dybt i mig. På den måde er det godt match, at jeg nu er i et parti, der hylder iværksættere og hårdtarbejdende danskere,” siger hun.

Ligesom Bergmans hjemby, Helsingør, har forvandlet sig fra at være en arbejderby til en moderne kulturstad, så udviklede hendes familie sig også. Birgitte flyttede med sine forældre og to storesøstre fra en toværelseslejlighed til et parcelhus i Helsingør, faderen fik et arbejde i Arbejdernes Landsbank og familien en bedre økonomi.

Udviklingen gjorde også, at Birgitte kunne tillade sig at drømme stort. Efter gymnasiet – og som den første student i familien nogensinde – ville hun noget anderledes. Noget, som de andre unge ikke gjorde. Så i januar 1988 tog Bergman til mulighedernes land, USA. Helt alene og uden en krone på lommen.

”Jeg kommer bare til det her kæmpe skilt ude i ørkenen kl. 02 om natten, hvor der står ’Los Angeles’ på, og jeg tænker, om jeg bliver slået i ihjel, og hvordan jeg dog skal klare mig her,” griner Bergman, da hun tager en tur ned ad mindernes allé hjemme i stuen på Nørrevej.

Ramt af kræft

Hun endte med at gå rundt i ’Englenes by’ og banke på døre. Måske var der nogen, som kunne tilbyde arbejde, tænkte den unge Bergman. Hun blev manager på et hostel på Venice Beach i Los Angeles og mange andre steder i USA, som hun udforskede i bil – ligesom hun også nåede at arbejde på et krydstogtskib i Caribien.

Efter tre år i USA fik hun stillet udlængslen og krydsede derfor Atlanten for at vende hjem til Danmark igen – rig på livsoplevelser efter en dannelsesrejse.

Da Bergman kom hjem fra de forenede stater, tog hun en uddannelse i business administration på CBS, fik forskellige job – bl.a. inden for turismebranchen som

projektleder i Wonderful Copenhagen og udviklings- og marketingchef i Visit-Nordsjælland – og blev gift med sin mand, Peter, som hun fik deres to døtre med.

Alt virkede i det hele taget til at gå godt for familien. Indtil en lørdag morgen, da Birgitte fik at vide, at hun havde fået konstateret livmoderhalskræft. Det var, som om hendes krop fortalte hende, at hun skulle dø.

”Jeg kiggede dybt ned i afgrunden og fandt ud af, at jeg ikke var udødelig. Og når man har to små piger og kysser dem godnat om aftenen, så tænker man, at hvis jeg dør nu eller om et par år, så vil de ikke kunne huske mig,” siger Birgitte med en alvorlig mine om den sværeste tid i sit liv.

No bullshit-type

Kræftforløbet ramte hende ekstremt hårdt. Men det lærte hende også, at hun skal påskønne hver eneste dag. Derfor gider Bergman heller ikke at bruge tid på små, dumme konflikter. Det er livet for kort til, når man selv har skullet tackle reelle problemer som en livstruende kræftsygdom, mener hun.

Oplevelsen har også gjort hende til ’no bullshit’-typen, som hun formulerer

Jeg kiggede dybt ned i afgrunden og fandt ud af, at jeg ikke var udødelig. Og når man har to små piger og kysser dem godnat om aftenen, så tænker man, at hvis jeg dør nu eller om et par år, så vil de ikke kunne huske mig

det. Der er ingen fine fornemmelser. Hvis der er noget, som irriterer hende, så er det krænkelsesparate folk – især på venstrefløjen. Kampen mod dem tager hun gerne som ligestillingsordfører for Det Konservative Folkeparti.

”Vi kan jo ikke lave om på, at vi har to køn. Det hedder ’han’ og ’hun’ – ikke ’hen’. Køndebatten er blevet totalt afsporet. Jeg går 100 procent ind for, at vi skal respektere folk, som de er. Men vi skal ikke have svenske tilstande her i Danmark. Stop nu det pjat,” siger

Bergman, der selv er halv svensk, med et smil, men alligevel så man forstår alvoren.

Spark døren ind

Samme indstilling har Birgitte Bergman, når debatten går på kønskvoter i erhvervslivet. Hun understreger, at der er lige muligheder i Danmark – også selvom, at der er nogle krænkelsesparate, som mener noget andet.

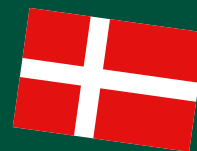
”Der er ikke nogen, der skal have ondt af mig, fordi jeg er kvinde. Jeg vil aldrig nogensinde ansættes på en kvote, og vi politikere skal ikke lovgive om det. Man kan, hvad man vil, og det kan du også som kvinde. Hvis du virkelig vil noget, så må du også selv sparke nogle døre ind. Ellers ser du aldrig den forandring, som du ønsker dig,” siger hun.

For Bergman er der dog nogle ting, der skal bevares, som de er. Især dansk kultur og historie. Alt det, der binder danskerne sammen som nation. Bergman, der også er kulturordfører, ønsker at bevare et land, hvor folk respekterer hinanden, er ligestillede, kan udvikle sig, taler frit og passer godt på hinanden. Danske værdier, om man vil.

Så nej, konservative mennesker er i Birgitte Bergmans optik ikke gammeldags. Men de er bevidste om historien. De ved, hvilke ting der skal passes godt på og videreudvikles, så de også findes i fremtiden. Sådan definerer Birgitte Bergman konservatismen fra sin villa i Helsingør, inden hun tager en slurk kaffe, siger tak for i dag, går ud og slås videre for den.

Tillykke

Sådan lød fem konservative hilsner

til H.M. Dronningen

Den 16. april fyldte Hendes Majestæt Dronning Margrethe II 80 år. Desværre var majestæten nødt til at aflyse al officiel fejring på grund af corona-udbruddet, men der var stadig rig mulighed for at fejre dronningen på Facebook. Politisk Horisont har samlet nogle af de konservative fødselsdagshilsner her:

Pernille Weiss,
konservativt
medlem af
Europa-
Parlamentet

Simon Aggesen,
konservativ
borgmester på
Frederiksberg

Henrik Nielsen,
konservativt
byrådsmedlem
i Svendborg

Amalie Dam,
vestjysk
medlem af
Konservativ
Ungdom

Erik Leth,
konservativt
medlem i
Guldborgsund

OUTLET

Spar mange penge!
Disse produkter udgår, og vi giver derfor

70% RABAT

på www.c-shoppen.dk

Kampagnejakker

Grønne damejakker - få tilbage

Termokrus

Med C-logo

Lækre løbetøj

Dame, newline, hvid. Herre, pace, hvid - få tilbage

Se flere produkter i shoppen

Har vi din e-mail?

Meget af vores information sendes ud via e-mail. Hvis ikke du vil gå glip af vigtige nyheder og invitationer, vil vi derfor gerne sikre os, at vi har din e-mailadresse. Du kan sende den til medlem@konservative.dk.

KONSERVATIVE

R
Y
D
S
O
R
D

Hvis du indsender det rigtige ord på den orange linje, deltager du i konkurrencen om den konservative jubilæumsbog 'En sikker borgerlig stemme' af Lars Christensen. Derudover trækkes der to vindere til at modtage lakridser fra Bagsværd Lakrids.

Dit svar skal enten indsendes til Det Konservative Folkeparti, Christiansborg, 1240 København K eller ph@konservative.dk. Husk at skrive dine kontaktoplysninger.

Svaret på sidste krydsord var:
KONFRONTATIONER

Vi sender en bog til Ellen fra Valby og lakridser til Ole fra Esbjerg og Aase fra Hvalsund.

	dyr	for- billede	filialer		flotille	
					nano- sekund	
	sving- om					
En af Sørenskønneste oplevelser med Hendes Majestæt fandt sted, da fyldte 150 år i 2013.	flod					Kronprinsesse Margrethe ses her med Helle Stangerup, der er mor til _____.
ad køkkentrappen						
tøj	body- gardene	hælde				under- trykke
						stad- fæste
fryse			ladet atom		ujævn stedord	svovl tibenet dyr
be- kræfte						
55		plante- del tal			ukogt	træ tal
skibs- del drik			dasede drik			golf- udstyr
ton		bil- forkor- telse dyr				
tysk flod						
venlig			gram visne			
bede			bims			
pige						

VI STÅR SAMMEN – PÅ AFSTAND

Kære læser

Der er mange forfærdelige ting at sige om corona, og det meste er sagt mange gange. Jeg vil derfor tillade mig at tage de positive briller på, når jeg her skal beskrive, hvordan corona-epidemien har ramt folketingsgruppens arbejde.

Den første store forandring indtraf, da vi skulle deltage i vores gruppemøder fra hvert vores hjem. Vi er gået fra at kunne mødes i partiets gruppeværelse på Christiansborg, hvor vi har kunnet se hinanden i øjnene, til, at vi pludselig har siddet koblet sammen via internettet i 13 forskellige hjem med en mærkelig form for øjenkontakt.

Men det har heldigvis også kastet mange sjove oplevelser af sig, når der pludselig er dukket et sødt barn op på skærmen og har sat sin sut i sin mors mund. Eller når der er gået hund i den, og vi lige har skullet vise vores husdyr frem til hinanden på videoopkaldene.

Tiden med corona har også lært os, at gruppens sammenhold er helt unikt. Det overraskede mig nu ikke, men det har alligevel været dejligt at se, hvordan gruppens medlemmer har dækket ind for hinanden.

Flere af vores folketingsmedlemmer er i den lykkelige situation, at de venter sig små nye familiemedlemmer, og det har der helt naturligt

været taget et særligt hensyn til. Andre af os har haft travlt med at hjemmeundervise vores børn, og også her har vi dækket fint ind for hinanden i forhold til arbejdet i folketingssalen, så dagligdagen har kunnet gå op for alle.

Hele Danmark har måttet omstille sig på en ny og forandret hverdag. Meget er blevet mere besværligt, og vi er blevet udfordret på vores frihed til at gøre, hvad vi gerne selv vil. Men vi må prøve at finde de positive ting frem - også i den kommende sommerferie, som mange sikkert glæder sig til.

Jeg vil på folketingsgruppens vegne ønske alle en god sommer, som jeg håber, at I vil nyde med de mennesker, som I holder allermest af. Selvom vi har lært at holde afstand, så har vi ikke glemt at holde af hinanden. Det kan en corona-epidemi ikke tage fra os.

De bedste hilsner
Mai Mercado

Mai Mercado

